

ΟΙ ΦΙΛΕΛΛΗΝΕΣ

ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΩ.

Ὁ διασημότερος τῶν νεωτέρων ποιητῶν ὁ πατὴρ τῆς ρομαντικῆς ποιήσεως ἐγεννήθη ἐν Besançon ἐκ πατρὸς στρατιωτικοῦ τὴν 26 Φεβρουαρίου 1802.

Ἦρξατο γράφων ἐν ἡλικίᾳ δέκα ὀκτὼ ἐτῶν τὰ πρῶτα του ἔργα « ὁ Μωϋσῆς ἐν τῷ Νεῖλω » καὶ « Ὡδὴ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ δουκὸς τοῦ Berry » προσεκτίσαστο αὐτῷ τὸν τίτλον ὁ « ἔξοχος παῖς » (*su blime enfant*) ὃν ὁ Chateaubriand τῷ ἀπένευμε. Εἰς ἡλικίαν εἴκοσι ἐνὸς ἔτους συνέθεσε τὰς ᾠδὰς του καὶ ἔγραψε τὸν « Χὰν τὸν Ἰσλανδόνα ». Ἀπὸ τοῦ εικοστοῦ μέχρι τοῦ τριακοστοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας του καθίσταται ἀδιαμφισβητήτως ὁ ἀρχηγὸς τῆς ρομαντικῆς σχολῆς γράφων τὸν « Κρόμβελ » καὶ τὸν « Ἐρνάνην », μετὰ τὸν ὁποῖον ἐπὶ δώδεκα συνεχῆ ἔτη ἀναβιβάζει ἐπὶ σκηνῆς τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου τὰ ἔργα του, Μαριὸν Δελόρμ, ὁ Βασιλεὺς διασκεδάζει, (*Rigoletto*) Λουκρητία Βοργία, Μαρία Tudor Angelo, κατόπιν δὲ « Ruy Blas καὶ Burgravés ».

Τὸ θέατρον δὲν ἔδειξεν οὕτω ἡ μικρὰν μερίδα τῶν ἔργων τοῦ ἐξόχου ποιητοῦ. Σχεδὸν συγχρόνως μὲ τὸν Κρόμβελ ἐκδίδονται αἱ χορωδιαὶ (*ballades*) (1824) καὶ αἱ ἀνατολίτιδες (1829) ἐν αἷς ἰδίως ἀναφαίνεται ὁ φιλελληνισμὸς καὶ ὁ ἔρωσ τοῦ ἀνδρὸς πρὸς τὴν ἐλευθερίαν. Ἐν αὐταῖς τὸ ὠραιότερον ποίημά του, οὐ μόνον διὰ τὴν ποίησιν καὶ τὴν ιδέαν ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν δόξαν τῆς Ἑλλάδος καὶ διὰ τὴν μνήμην τοῦ διασώζοντος ναυάρχου εἶναι ὁ Κανάρης.

Φέρει ὡς ἐπιγράμμα « *Faire sans dire* ».

Μετὰ τῆς εἰκονογραφίας τοῦ ποιητοῦ παραθέτομεν καὶ πανομοιότυπον τῆς ὑπογραφῆς του ἐν ἐπιστολῇ πρὸς τὸν κ. Στεφ. Ε. Στεφάνου.

Ἰδοὺ ἡ ἐπιστολὴ

Guernesey 11 8bre 1878.

Monsieur.

Vous faites bien de célébrer le noble pays dont vous êtes. Grâce aux faits mémorables que vous rappelez aucune gloire n'aura manqué à cette serie des anciens héros et des anciens dieux.

Je vous félicite et je vous remercie.

Victor Hugo

Ὁραιότερον ἐπιγράμμα δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εὐρεθῇ διὰ τὸν ἥρωα. Ἐναυμάχει, ἔκαιε, κατέστρεψε τοὺς ἐχθροὺς χωρὶς θόρυβον καὶ τὰ ἄθλα του διὰ τοῦτο ἀντήχουν ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς γῆς καὶ τὸ ὄνομά του συνεδέθη μὲ τὸ τοῦ ἀοιδοῦ τῶν κατορθωμάτων αὐτοῦ.

Ἡ τελευταία στροφὴ τοῦ ποιήματος εἶναι ἡ πολυτιμωτέρα σμύρνα, ἣν ἡδύνατό τις νὰ καύσῃ εἰς μνή-

μην τοῦ ἥρωος πυρπολητοῦ. Ἄφ' οὗ περιγράφει ὁ ποιητὴς τὰς σημαίας τῶν ἀκμαζόντων τότε ἐθνῶν ἐπιφέρει :

Aux navires captifs toujours ils apprendront

Leurs drapeaux de victoire,

Afin que le vaincu porte écrite à son front

Sa honte avec leur gloire !

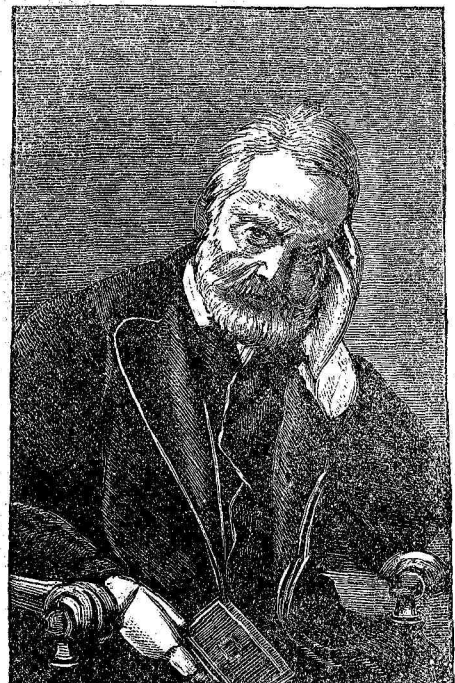
Mais le bon Canaris, dont un ardent sillon

Luit la barque hardie,

Sur les vaisseaux qu'il prend, comme son pavillon

Arbore l'incendie

Αἰώνιος δόξα διὰ τὸν πυρπολητὴν !

Τὸ ποίημα « Αἱ κεφαλαὶ τοῦ σεραγίου » (1827) εἶναι ἡ δόξα ἄλλης σελίδος τῆς ἱστορίας τῆς ἀναγεννωμένης Ἑλλάδος ἀναφέρεται εἰς τὴν καταστροφὴν τοῦ Μεσολογγίου ἔχον ἐπίσης σχέσιν πρὸς τὸν τότε θρυλληθέντα θάνατον τοῦ Κανάρη.

Ὁ Βότσαρης, ὁ ἐπίσκοπος Ἰωσήφ, ὁ Κανάρης ἀναγράφονται ὡς ἅγιοι σκιαί, ἡμίθεοι. Καταλήγει δὲ τὸ ποίημα διὰ τῆς ὠραιωτάτης στροφῆς.

« Ah ! si l'Europe en deuil, qu'un sang si pur menace

« Ne suit jusqu'au serail le chemin qu'il lui trace

« Le seigneur la réserve à d'amers repentirs.

« Marin, prêtre, soldat, nos autels vous demandent,

« Car l'Olympe et le Ciel à la fois vous attendent

« Pleiade de héros ! Trinité de martyrs ! »

Τὴν « ναυμαχίαν τοῦ Ναυαρίνου » ἀρχίζει διὰ τῆς στροφῆς.

Canaris ! Canaris ! pleure ! cent vingt vaisseaux !

Pleure ! une flotte entière ! — Où donc, démon des eaux

Où donc était ta main hardie ?

Se peut-il que sans toi l'Ottoman succombât ?

Pleure comme Crillon exilé d'un combat :

Tu manquais à cet incendie !